

ved Praxis er erkjendt, at man skriftlig kan fremsende Indlæg med samme Virkning, som om man mødte og fremlagde dem. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) meente imidlertid, at man skulde gaae videre, og fik en Forandring iværksat, hvorefter man frit skal kunne møde ved Underretterne, dog ikke saaledes som hidtil ved Enhver, men kun ved en examineret Person, en Candidatus eller Examinatus juris. Naar det ærede Medlem netop ikke vilde bevare den gamle Frihed ved Underretterne, men kun vilde indskrænke den til at gjælde Examinerede, forekommer det mig, at der netop ligefrem gives en Anviisning paa, at de gamle Misbrug skulle vedblive at bestaae, at man ligesom udpeger disse Examinerede til at være Sagførere udenfor Ordenen, ligesom det hidtil har været saadanne examinerede Personer, der leiede en Fuldmagt og blev Sagførernæring uden at være Sagførere. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Thurah) nævnte ved den foregaaende Behandling et Exempel fra sit Liv, som formeentlig skulde tale for det vedtagne Forslag. Dette Exempel gjorde maaskee noget Indtryk paa Forsamlingen, og jeg maa maaskee derfor tillade mig at analysere det noget nærmere. Det ærede Medlem har været i det Tilfælde at have en Proces i en By — jeg feiler vist neppe ved at sige, at det var i Stege — og, da de politiske Storme netop rasede i Stege paa den Tid, vilde de ansatte Sagførere ikke føre Sagen for ham. Det ærede Medlem benyttede nu ikke den Hjælp, der for Tiden staaer aaben, nemlig at gaae til en Overretsagsfører, som saa ved en hvilken som helst Person kan møde for Underretten, og heller ikke den, som det vedtagne Forslag gaaer ud paa at slaae fast, nemlig at søge til en Overretsagsfører, som saa ved en examineret Person lader møde — og jeg skulde troe, at naar de politiske Storme rase i den By Stege, ere de der værende examinati og candidati ligesaa oprørte som de ansatte Procuratorer, saa at den Hjælp vilde vel neppe have staaet ham aaben — men det ærede Medlem søgte til Justitsministeriet, og dette benyttede sin Ret til at bestikke en Mand til at møde og fremlægge det ærede Medlems Indlæg. Jeg skal

gjøre opmærksom paa, at den samme Udvei vil han have, hvis det Tilfælde atter skulde indtræde, thi den her foreliggende Lov, som kun gjør Forandringer i Bestemmelserne om Afgang til Sagførervirksomheden, men iøvrigt slet ikke forandrer den gjældende Lovgivning om Sagførerne, navnlig heller ikke om Omfanget af deres Eneret, vil ikke i mindste Maade være til Hinder for, at Justitsministeriet ogsaa for Fremtiden i saadanne særlige Tilfælde maa kunne bestikke en Mand til undtagelsesviis at møde for Retten. Jeg kan derfor ikke ansee den Forandring, der blev gjort i Lovforslaget ved anden Behandling, for heldig; men selv om den var heldig, troer jeg dog, at man maatte have Betænkelighed ved nu at fastholde den. Jeg skal først minde om, at den ærede Justitsminister med megen Bestemthed udtalte sig mod denne Forandring. Men dernæst vil man vist erkjende, at der er nogen Risiko ved nu at sende Loven tilbage til Landstinget. Jeg troer, at jeg, uden at sige noget Upassende, tør udtale, at det andet Thing ikke med nogen særdeles Kjærlighed synes at omfatte de Love, som man pleier at indbefatte under Kategorien „Dvassalverlove“. Jeg skal minde om, hvorledes det gif den rigtige Dvassalverlov, og i hvilken bedrøvelig Skikkelse Valgmenighedsloven kom tilbage her til Thinget. Det er virkelig høist mærkeligt, at den her foreliggende Lov har kunnet slippe igjennem. Det skyldes maaskee deels den Omstændighed, at den, som det utrykkelig i det andet Thing blev udtalt, ved sine Forrifter om Læretid, Prøver osv. minder om Laugsvæsenet, og deels den Omstændighed, at et meget anseet Medlem af det andet Thing holdt sin beskyttende Haand over den. Skjøndt et æret Medlem af det andet Thing udtalte ved Lovens Bortsendelse derfra, at han ønskede den en lykkelig Reise og levede i Haabet om et glædeligt Gjensyn, kan jeg derfor dog ikke unde ham dette Gjensyn, da jeg frygter, at det ikke vilde være glædeligt for os, der ønske, at Loven skal komme ud, og det navnlig fordi der ikke vilde behøves store Anstrengelser for at slaae Loven ihjel, men der, da Samlingen slutes om et Par Dage, kun vil udfordres lidt Langsomhed, for at faae den til at døe af sig selv. Naar vi see, hvilken